

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Liquid Advertising/EUIPO – Liqui.do (Liquid+Arcade)**(Sprawa T-592/22)**

(2022/C 424/64)

Język skargi: polski

Strony

Strona skarżąca: Liquid Advertising, Inc. (El Segundo, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Czarnecki, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Liqui.do SA (Lizbona, Portugalia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca przed Sądem

Sporny znak towarowy Słowny unijny znak towarowy „Liquid+Arcade” – zgłoszenie nr 18 317 971

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 czerwca 2022 r. w sprawie R 2231/2021-2

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji oraz decyzji EUIPO, Wydział Sprzeciwów, z dnia 12 listopada 2021 r. w całości, a ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie odwołania złożonego przez Skarżącą;
- zasądzenie kosztów postępowania na rzecz Skarżącej, według norm przepisanych.

Podniesiony zarzut

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2022 r. – Hypo Vorarlberg Bank/SRB**(Sprawa T-599/22)**

(2022/C 424/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Hypo Vorarlberg Bank AG (Bregenz, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger oraz A. Brenneis, avocats)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Wnioski

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 25 lipca 2022 r. w sprawie obliczenia składek ex ante Hypo Vorarlberg AG i Portigon AG za rok 2017 na rzecz Jednolitego Funduszu Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2022/41), w tym załączników, a w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz
- obciążenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Pierwszy zarzut: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na niekompletne podanie do wiadomości zaskarżonej decyzji

Zaskarżona decyzja nie została w całości podana do wiadomości skarżącej, z z naruszeniem art. 1 ust. 2 TUE, art. 15, art. 296 i art. 298 TFUE oraz art. 42 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”). Znajomość niezakomunikowanych danych, jako centralnego elementu decyzji, jest konieczna, aby zrozumieć, w jaki sposób indywidualna sytuacja skarżącej została uwzględniona przy obliczaniu składek, biorąc pod uwagę sytuację wszystkich innych instytucji, których to dotyczy.

2. Zarzut drugi: Naruszenie zasady pewności prawa poprzez wydanie zaskarżonej decyzji z mocą wsteczną

Wydanie zaskarżonej decyzji z mocą wsteczną narusza zasadę pewności prawa, ponieważ nie jest konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 102 dyrektywy 2014/59/UE⁽¹⁾, art. 69 ust. 1 i 2 oraz art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽²⁾, art. 3 i art. 4 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63⁽³⁾, a także naruszenia zasady proporcjonalności ze względu na nieprawidłowe określenie poziomu docelowego, ponieważ pozwana ustanowiła nadmierny poziom docelowy sprzeczny z unijnymi ramami prawnymi.

4. Zarzut czwarty: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na niedostateczne uzasadnienie decyzji

Zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 ust. 2 TFUE oraz w art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) karty ze względu na to, że ujawniono niewiele wybranych wyników częściowych. Wymogi dotyczące zakresu obowiązku uzasadnienia, ustanowione przez Trybunał w sprawie C-584/20 P⁽⁴⁾, nie zostały spełnione.

5. Zarzut piąty: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na niedostateczne uzasadnienie wyczerpania istotnych uprawnień dyskrecyjnych

Zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia w zakresie, w jakim w odniesieniu do zakresu uznania, jakim dysponuje pozwana, nie wyjaśniono, jakich ocen i na jakiej podstawie dokonała pozwana. Nie można zatem wykluczyć arbitralnego korzystania przez pozwaną z uprawnień dyskrecyjnych.

6. Zarzut szósty: Naruszenie art. 102 dyrektywy 2014/59/UE, art. 69 ust. 1 i 2 oraz art. 70 ust. 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 806/2014, art. 4 ust. 2, art. 6 ust. 2 lit. a), art. 7 ust. 2 lit. a) i art. 17 ust. 3 i 4 oraz załącznika I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, a także zasad skutecznej ochrony sądowej i proporcjonalności z powodu nieuwzględnienia stanu faktycznego.

Zaskarżona decyzja narusza unijne ramy prawne oraz zasady skutecznej ochrony prawnej i proporcjonalności, ponieważ strona pozwana nie uwzględniła aktualnego stanu faktycznego w chwili wydania zaskarżonej decyzji i oparła ją na błędnych prognozach (w szczególności w odniesieniu do poziomu docelowego).

7. Zarzut siódmy: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na brak wysłuchania i naruszenie prawa do bycia wysłuchanym

Skarżąca nie została wysłuchana ani przed wydaniem zaskarżonej decyzji, ani przed wydaniem opartej na niej decyzji w sprawie poboru składek, wbrew temu, co przewiduje art. 41 ust. 1 i 2 lit. a) karty. Przeprowadzona konsultacja nie umożliwiła skutecznego i wyczerpującego zajęcia stanowiska.

8. Zarzut ósmy: Niezgodność z prawem rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jako podstawy upoważnienia do wydania zaskarżonej decyzji oraz niezgodność z prawem metodologii korekty w zależności od profilu ryzyka ustalonego przez rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63 i zakresu uznania pozostawionego SRB

Artykuły 4–7 i 9 oraz załącznik I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, na których opiera się zaskarżona decyzja, tworzą nietransparentny system ustalania składek, sprzeczny z art. 16, 17, 41 i 47 karty, w ramach którego przestrzeganie art. 20 i 21 karty oraz poszanowanie zasad proporcjonalności i pewności prawa nie są zagwarantowane. Pozwana dysponuje uprawnieniami dyskrecyjnymi w wielu aspektach, których wyczerpanie jest nieweryfikowalne.

9. Zarzut dziewiąty: Niezgodność z prawem rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 2015/81⁽⁵⁾ jako podstawy zaskarżonej decyzji

Zaskarżona decyzja narusza traktaty, ponieważ art. 8 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81 wykracza poza granice określone w art. 70 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w związku z art. 291 TFUE, a ani rozporządzenie wykonawcze, ani podstawa do jego wydania nie zawierają uzasadnienia zgodnego z art. 296 ust. 2 TFUE. Ta niezgodność z prawem powoduje niezgodność z prawem zaskarżonej decyzji.

10. Zarzut dziesiąty: Niezgodność z prawem dyrektywy 2014/59/UE i rozporządzenia (UE) nr 806/2014 jako podstawy do wydania rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 i rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81, a tym samym zaskarżonej decyzji

Pomocniczo podnosi się niezgodność z prawem przepisów dyrektywy 2014/59/UE i rozporządzenia (UE) nr 806/2014, które przewidują w sposób wiążący system składek i przyznają pozwanej zbyt daleko idące uprawnienia dyskrecyjne. Ponieważ przepisy te nie mogą być przedmiotem wykładni zgodnej z prawem pierwotnym, są one sprzeczne z zasadą ustanawiającą obowiązek uzasadnienia, z zasadą pewności prawa oraz traktatami (w szczególności z art. 1 ust. 2 TUE, art. 15, 296 i 298 TFUE) oraz karty (w szczególności z art. 16, 17, 41, 42 i 47 karty).

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy dla celów naprawczych i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE, i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

⁽²⁾ Rozporządzenie (UE) nr 806/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

⁽⁴⁾ Wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20-P, EU:C:2021:601.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r., określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia (UE) nr 806/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2022 r. – ST/Frontex

(Sprawa T-600/22)

(2022/C 424/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ST (przedstawiciel: adwokat F. Gatta)